

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 203. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613314640/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

dristige Sanger, men hans Bestræbelser syntes ligesaa frugtesløse, som de andres, først da han alt havde opgivet sin Plan, og befandt sig paa Hjemveien, hørte han en dæmpet Latter ved sin Side, og Casimir stod pludselig for ham.

»Søg ikke videre!« sagde denne, »her seer du den forvovne Sanger.« — »Hvor i al Verden havde du skjult dig?« spurgte Adalbert. — »Mellem Grenene af et tykt Træ.« — »Men af hvad Grund vilde du trodse din Faders strenge Bud?« — »Jeg vidste ei, at han var hjemme, indtil Michael nu nylig sagde mig det; jeg kommer ligefra Onkel Czernim, og vilde kun med hiin Sang overraske og glæde mine øvrige Slægtninge, hvoraf flere, hvis jeg ikke feiler, ere gode Patrioter.«

Enhver, der tænker over sine Erfaringer i Livet, vil sikkert studse ved de Sammenstød, for hvilke vi ofte beskyldte Hændelsen, thi gennem vore Planer og ved Siden af vor Villie skimtes ikke blot undertiden en anden og høiere Plan, men der synes desuden tidt at være hemmelige Styrere bag Scenen, der drive en selsom og ironisk Leeg med os. Til Beviis herpaa behøve vi neppe at anføre de Fingerpeg, hvorved dunkle Hemmeligheder og Forbrydelser, der vare nedsiunkne i Mørket, seent eller tidligt vorde røbede, men vi ville blot her nævne et Par af de Sammentræf, der ikke engang mangle i Hverdagslivet. Hvor ofte skeer det ikke saaledes, at den, vi søge, netop i det for os vigtige Øieblik ikke er at finde, skjøndt vi let kunne møde ham baade før og efter, at den vi nødigst ville see, ligesom ved et Trylleri, træder os i Møde fra alle Veie, at vi, naar vi have størst Iil, pludselig hildes af uvedkommende Forretninger og kedsommelige Besøg, saa vi ei kunne røre os af Stedet; ja hvor ofte skeer det ikke, at et Par Ord springe os ud af Munden, som vi troe